

Единъ кжтъ край Марица.—Блато въ старо Марицино корито.

теме на която тоя луди Крали-Марко е градилъ хамбара си. Колко е хубава!

Въ тоя безкраенъ планински вѣнецъ, отворенъ само на изтокъ, е долината на Марица, най-широката, най-богатата и най-величествената въ цѣлия Балкански полуостровъ.

Сега азъ не мога да видя цѣлата долина. Затулятъ ми я отдире Пловдивскитѣ скалисти тепета.

Жадно потѣва погледътъ въ тая свободна и широка равнина, играе, тича по простора ѝ, додето се изкачи по цвѣтушитѣ поли на Родопитѣ, които отъ тамъ до самия си връхъ сж на пѣстрени съ горици, съ селца, ниви, пѣши, лозя, и приличатъ на една стрѣмна градина, въ противоположность на Балкана, който е голъ, дивъ и непристѣпенъ.

Пжтътъ напредва все между плодни равнини, покрити съ млади посѣви. Тъмно-зелената рѣжъ и ясно-зеленитѣ ечмици приятно се вълнуватъ отъ слабия сутриненъ вѣтрецъ. Дърветата и овошкитѣ, които сж нарѣдко въ голѣмитѣ околности на Пловдивъ, тука зачестяватъ. Тѣ веселятъ погледа съ своитѣ шубрачести клонове, въ които ехтятъ звънливитѣ гласчета на врабчетата и орѣшковчетата. Налѣво високи ридове и върбалаци кривятъ Марица отъ насъ. Отъ югъ се виждатъ по-харно грубитѣ очертания на Родопитѣ, които при Станимака разтварятъ скалиститѣ си гърди и даватъ пжтъ на Станимашката рѣка. Въ дъното на тоя дълбокъ планински процѣпъ, върху остра осамотена скала стърчи старовремска кула, съ изгъркания Асенева надписъ на